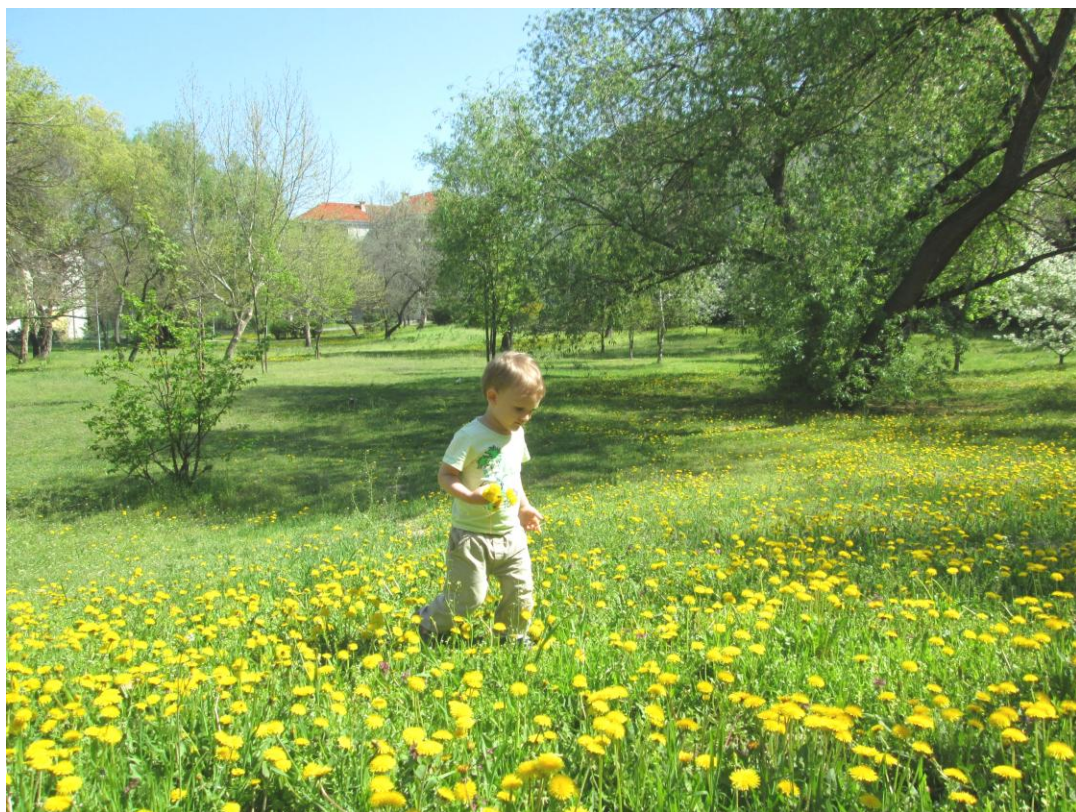

MÉREGTELENÍTŐ

2023.10.szám

Kedves Olvasó!

Nyomozásra hívlak. Eltűnt az Öröm, a Boldogság „Valami nincs sehol ...” – írta egykor a költő.

Az elmúlt hetekben nagyon nehéz volt számomra a változó őszi időt, a még kitartóan tomboló kánikulát és esőket átvészelni. Még soha talán ennyire fáradtan, leverten nem indultam el az ősz és a Tél felé.

Talán éppen ez hajt most valami ellentétes irányba. Annyira vágyom a jobblét felé (nem szenderülni, csak megkönnyebbülni, megvidámodni). ☺

Olvastam a korábban már említett írótól, R.Rolheisertől arról, hogy manapság a nagyon rendes, segítőkész felnőttek életében is kevés az öröm. Tesszük a dolgunkat, de csak elvétve érezzük meg néhány percre a természetes örömet, a LÉT örömét.

Megfigyelése: a kisgyerekek azok, akik igazán tudnak örülni. Ezt látjuk, ha egy óvoda mellett haladunk el, ahol az udvaron játszanak a csemeték. Sikongatva-kacagva rohangálnak. Látszólag nincs semmi okuk rá, egyszerűen örülnek az életüknek. Ez az igazi öröm. Meg az, ahogy egy etetőszékben ülő kicsi két kézzel dobálja maga körül a krumplipürét meg a lekvárt, miközben hangosan nevet. Minket pedig zavar a hangosságuk, azt mondjuk, hiperaktívak a mai gyerekek.

Hát ezen érdemes elgondolkodni. Hova lesz belőlünk felnőtt korunkra az öröm, a nevetés. Nem jól gazdálkodunk a kapott energiánkkal, amivel feltarisznyázva a földre jöttünk?

Azt gondolom, a jelen írásokban az ÖRÖM nyomába eredünk. A LÉT-energiánk nyomába eredünk. Hol van, hová lett?

Kívánom, ki-ki találjon rá saját szívében, életében, hogy áthangolhassuk a világunkat!

(P.M.)

Önmagunk megismerése a legnagyobb utazás,
a legfélelmetesebb felfedezés,
a legtanulságosabb találkozás.

Márai Sándor

Néha kialszik bennünk a fény,
de aztán ismét felgyúl, ha találkozunk
egy másik emberi lénnel.
Mindannyian óriási hálával tartozunk
azoknak, akik képesek újból felgyújtani
ezt a belső fényt.

AlbertSchweitzer

Váci Mihály:
Valami nincs sehol

Süvítnek napjaink, a forró
sortüzek,
– valamit mindennap
elmulasztunk.
Robotolunk lélekszakadva,
jöttévön,
– s valamit minden tettben
elmulasztunk.
Áldozódunk a szerelemben egy
életen át,
– s valamit minden csókban
elmulasztunk.
Mert valami hiányzik minden
ölelésből,
– minden csókból hiányzik
valami.
Hiába alkotjuk meg s vívunk érte
naponta,
– minden szerelemből
hiányzik valami.
Hiába verekszünk érte halálig: –
ha miénk is,
– a boldogságból hiányzik
valami.
Jóllakhatsz fuldoklásig a
gyönyörökkel,
– az életedből hiányzik
valami.
Hiába vágysz az emberi
teljességre,
– mert az emberből hiányzik
valami.
Hiába reménykedsz a megváltó
Egészben,
– mert az Egészből hiányzik
valami.
A Mindenségből hiányzik egy
csillag,
– a Mindenségből hiányzik

valami.
A Világból hiányzik a mi világunk,
– a Világból hiányzik valami.
Az égboltról hiányzik egy sugár,
– felőlünk hiányzik valami.
A Földből hiányzik egy talpalatnyi
föld,
– talpunk alól hiányzik valami.
Pedig így szólt az ígéret a
múltból:
– „Valahol! Valamikor!
Valami!”
Hitették a bölcsek, hitték a hívők,
– mióta élünk, e hitetést
hallani.
De már reánk tört a tudás: –
Valami nincs sehol!
– s a mi dolgunk ezt
bevallani,
s keresni azt, amit már nem
szabad
senkinek elmulasztani.
Újra kell kezdeni mindent,
– minden szót újra
kimondani.
Újra kezdeni minden ölelést,
– minden szerelmet újra
kibontani.
Újra kezdeni minden művet és
minden életet,
– kezünket mindenkinek újra
odanyújtani.
Újra kezdeni mindent e világon,
– megteremteni, ami nincs
sehol,
de itt van mindnyájunkban mégis,
belőlünk sürgetve dalol,
újra hiteti, hogy eljön
valami, valamikor, valahol...

AZ ÖRÖM

olyan, mint amikor az érett
gyermekláncfű bóbítáit egy pufók
gyermek szertefújja.

Az ÖRÖM

olyan, mint egy kő, amelyik vízbe
dobva egyre nagyobb köröket ír.

Az ÖRÖM

olyan, mint egy sejt, amelyik
osztódva szaporodik.

Az ÖRÖM

olyan, mint egy színes üveg: ha
átnézünk rajta, minden más
fényben ragyog.

Az ÖRÖM

olyan, mint kelő Napnál ébredni.

Az ÖRÖM

olyan, mint a harangszó.

Az ÖRÖM

olyan, mint mezítláb futni a hajnali
réten.

Az ÖRÖM

olyan, mint egy kút a sivatagban.

Az ÖRÖM

olyan, mint az éjszakai tűzijáték.

Az ÖRÖM

olyan, mint a Nap fényében
ragyogó hegyi kristály.

Az ÖRÖM

olyan, mint egy gyermek a
karácsonyfa előtt.

Az ÖRÖM

az, amikor az ember elfogadja a
múltat és mégis szívesen tekint a
jövőbe.

Az ÖRÖM

az, amikor az ember igent tud
mondani önmagára.

(Adalbert Ludvig Balling)

Böjte Csaba: Álomlátók után kiált a világ!

Meg vagyok győződve, hogy az igaz értékektől megrészegedett költők, szentek önfeledt boldog kacagása döbbentheti meg, készítheti megállásra, céljai újragondolására a fogyasztói, kufár világba belekeseredett emberek életét.

Sétálok egymagamban egy kedves német kisvárosban, csodálom azt a sok szép növényt, virágot, mely mindenünnen egészségesen kikandikál a békés otthonok közül. Gondozott, ízlésesen beültetett kertek, udvarok, az ablakokban virágok, lakható világ, mindenütt szorgalmas generációk kitartó munkájának igazgyöngyei. Visszafogott jó mód vidám ragyogása, színek, formák összhangja, itt semmi sem bántó, semmi nem oltja ki a gyönyörködő emberben fellobbanó örömet, lángot.

Ahogy a költeményben a szavak tisztán csengenek, vagy az átélmélkedett szép gondolatok fönséges rímekben pompáznak, ugyanúgy ragyog a táj, a környezet, okosan, szelíden hirdetve a bölcs, szorgos, a szépet kereső ember jelenlétét. Versek, festmények, csodás zeneművek villannak be az elmémbe. Sétálok magányosan, és úgy érzem, hogy ugyanazokból a mesterkezekből került ki e szép rendezett táj. Igen, a civilizációnk hatalmas tölgyei között, pajkos ragyogással pompázó kis virágok összhangban, harmóniában vannak az otthonokkal, a szép költeményekkel, nagy mesterek alkotásaival. Ezért egyszerűen jó itt lenni.

Szépség, ízlésesen elrendezett harmónia, békés, tiszta világ. Sétálok, és a kis fodros, születő gondolatból lassan bizonyossággá válik bennem a felismerés, hogy Goethe, Schiller és a többi nagy német költő csodaszép költeményei, a sok szép, nemes eszme, vers, festmény, zenemű kel életre az egyszerű emberek kertjeiben, házaiban, itt a Rajna menti csendes mindennapokban. Évszázadok alatt a lánglelkű művészek vásznainak kereteit áttöri a ragyogó szépség, s mint megáradt folyók nagy vize önti el a tájat, az emberlakta mindennapok csendes világát.

A lázas alkotás tűzéből született szép metaforákból, gondos ecsetvonásokból, szépen sorjázó kottafejekből született ez a rendezett, szép világ, a külső rend, mely megtestesülve jólétet, békét, gazdaságot jelent létrehozóinak.

Sétálok magányosan és drága szülőföldemre, a Kárpát-medencére gondolok. Nagy szükség lenne ott is szépséggel, költészettel megáldott emberekre, kik tovább mernék álmodni világunkat, kiknek az alkotás tűzében született verseiben, műveiben megszépülhetne, nemesebb, tisztább, emberibb lehetne a sok ágból, népből összefonódó közös hazánk.

A házak a bölcs mérnökök rajzasztalán születnek, a lakható holnap, - melyet én Krisztus Urunk után Isten országának nevezek - a szentek imájából, a költők, a lánglelkű művészek alkotásából születik. Oly sok acsarkodó politikus, pénzt kergető bankár van, holott álomlátók után kiált a világ! A dúsgazdag érdekcsoportok csapdájában vergődő tömegek az élhető,

fenntartható holnapot megálmodó szentekre, költőkre várnak. Az érzékeny, tisztalelkű emberek szeme tükrében láthatjuk meg a megszépült, a felvállalható holnapot. Igen, csak ez a túlcsonduló öröm győzhet meg bennünket, hogy a fogható anyagi világ határain túl is van élet, lakható világ. Az ő példájukon fellelkesült ember képes megosztani kenyerét testvéreivel, magasabb rendű örömök felé kinyújtani mindkét kezét, elindulni egy emberhez méltóbb harmadik évezred felé.

A mohó, az élvezeteket két kézzel habzsoló, tikkadásig mindent felfaló világunknak szüksége van a kacagva mindent szétszóró költőkre, a nagylelkűen mindent odaajándékozó szentekre, az igazság szépségétől megrészesült tudósokra. Nélkülük világunk eltörpül, és csak piacra járó, a fogyasztás bálványa előtt kuporgó gnómok leszünk, kiknek egyetlen célja nyereszkeskedő, önző milliárdosok vagyonát gyarapítani.

Kedves, testben vagy csak **lélekben fiatalok**, világunk, a megújító idealisták, szép eszméket hordozó költők, próféták nélkül megfeneklik. Biztos vagyok benne, hogy a XXI. század prófétái itt vannak köztünk! Ne féljete megszólalni, megfogalmazni, és kimondani a lelkek mélyén körvonalazódó tiszta vágyakat, keressétek a legszebb szavakat, színeket, hangokat, és szólaljatok meg! Tegyük otthonunkká ezt a világot!

Szeretettel, bizalommal *Csaba testvér*

Sánta János a vigasztalásról

...Életünk sokféle próbatétele közepette időnként **vigasztalásra** szorulunk. Bár ez gyermekteged dolognak tűnik, felnőtt ember nem is szívesen vallja be, de egy nehéz élethelyzetben mégis jólesik néhány együtt érző szó a barátaink részéről.

Nem az a dolgunk, hogy felülbíráljunk egy súlyos orvosi diagnózist, vagy egy méltatlan döntést visszavonassunk a felettesekkel, hanem egyszerűen az, **hogy ráhangolódjunk** szerencsétlenül járt barátunk lelkiállapotára, aki talán éppen tőlünk kap lendületet az újrakezdéshez. Mert az orvos, az ügyvéd vagy a többi hatóság szakirányú döntésétől biztos, hogy nem kap lendületet, hanem úgy érzi magát, mint akin győzött az intézmény. Az intézménynek és képviselőinek nem dolga a lelki istápolás. Az a dolga, hogy az emberi

kapcsolatok rendszere szabályosan folyjon. **A vigasztalás** már nem elintézni való, nem zárható aktákba és grafikonokba, oda **teljes ember, és** ami a legfontosabb, **idő kell**. Mert azt a legnehezebb felvállalni, amiről előre látjuk, hogy nem tudjuk megoldani. Ezek a keresztjeink. Amelyeket egy darabig mi viszünk, de aztán már azok hordoznak bennünket, annyira egybenövének.

Ezek azok az események, amelyekre időt kell áldoznunk. Ilyen kereszt másokat vigasztalni, de mások vigasztalását elfogadni is

Böjte Csaba: Hol van Nicaragua? (részlet)..."

„...A fontos az, hogy dőljenek le falaid. Omolj össze. Engedd be életedbe mindazt, mi körülvesz. Neked előbb meg kell világosodnod, hogy magad is árasztani tudd a fényt. Alulról nem látod a perzszaszőnyeg mintáit. Emelkedj fel, a nagy egészet nézd. Vedd észre, hogy a sötétet nem lehet ütni, vágni, törni. A sötét egyszerűen a fény hiánya. Nem kell harcolni a sötétség ellen, nem lehet erővel összetörni és kilapátolni. Csodálkozz rá a napra, amely megjelenik, és körülöttes minden formát, életet kap. Mindez egyszerű, de át kell élned.

Dél felé edd meg kenyered. Lassan, komótosan harapj, ügyelj, hogy egyetlen morzsa se hulljon a földre. Tudd, hogy a napfénynek és a sárnak gyermekét, a kenyeret eszed. Csodálkozz el azon, hogyan tud ilyen finom lenni az üres kenyér. Keress egy forrást, de ne siess! Add meg a módját: ereszkedj térdre, érintsd szád a forrás vizéhez, mintha csókolóznál, és csak aztán igyál. Érezd, hogy átjár a kristálytisza hegyi forrás vize. Eggyé válsz a földdel, beléd hatol az élet. Nézd a forrást, nézd a sarat a forrás fenekén, lásd, fogd meg a kezéddel. Hunyd be a szemed, és érezd a fényt, a meleget, mely kenyeret, vizet fakaszt. Menj tovább. Talán megérted, hogy te is ez vagy: marék por csupán.

Ha valahonnan fentről rád hull a végtelenül tiszta és szent fény, te is képes leszel néhány magot befogadni, és kenyeret adni, forrássá válni. Mindez végtelenül tiszta és egyszerű: láss, higgy, szeress.

Az idő nem fontos, ne sajnáld a napokat. Az ünnepi ebédhez a szakácsnő sok-sok mindent belevág egy nagy fazékba, ezért te is fogadj be mindent.. Hordozd saját magad és mások fájdalmát, a titkokat, melyek körülvesznek. Ne siess!

Az eszmélés lassan, de biztosan, végtelen csendben, derűsen történik... Környezeted megzavarhatja, de meg nem szakíthatja mindezt. Lassan lehiggadsz, megnyugszol. Kitisztulnak gondolataid, vágyaid, hatalmas béke önt el. Megvilágosodsz. Minden nagyon egyszerűvé, áttetszővé válik. Felsejlik Isten végtelen nyugodt keze vonása a Világon. Mint felhővé szelídült tajték, onnan fentről mindent sokkal tisztábban fogsz látni. Források fakadnak fel benned. Érezni fogod magadban az erőt, amely most már nem magadért: értük, a Világért fakad.

Már nem harcolni akarsz, hanem teremteni. Nem gyűlölsz senkit és semmit, nem pusztítani akarsz, hanem segíteni, alkotni, életet adni, a beléd áramló fényt tovább engedni, árasztani. Hiszed, hogy nemcsak része vagy a világnak, hanem partnere a mindenséget szeretetből szakadatlanul tovább teremtő Istennek. Szelíden belesimulsz az Úr kezébe, a Jó Pásztor lábához kuporodsz. Érzed, hiszed, ha szólít, erőd lesz vezetni a nyáját. Minden a helyére kerül, és már nem zavar semmi. Érzed a hegyeket mozgató erőket magadban, tudod, hogy emberek fognak születni, talpra állni, gyógyulni szavadra. De még ez sem fontos.

Semmi sem fontos, csak az a **Kapcsolat**, mely, mint a nap, lassan felkel, és beragyogja világodat: Istennek teremtő társa vagy!"

Böjte Csaba: Készüljünk fel a hidegre!

Meg kell tanítanunk a ránk bízott gyerekeket a jég hátán is megélni. Hogy ebben az iskolák, vagy csak a mátt látó hatóságok mennyire partnereink, az nem számít.

A Román államelnök világosan kimondja, hogy kölcsönökből élünk. Mindenki látja, hogy a nálunk fejlettebb országok hitele is elapadhat, pl. Görögország, Írország, Portugália... De azt is láttátok, hogy mi történik Angliában, ahol a jóléti társadalomban felnőtt fiatalok semmit nem kímélve gyűjtogatnak, szétvernek mindent. Tudjuk, hogy lassan globalizálódó világunkban minden előbb - utóbb hozzánk is begyűrűzik.

Fel kell készülni arra az időre, mikor az állam nem adni, hanem elvenni fog. Mióta a világ a világ, az állam mindig az alattvalóiból élt, és nem külföldről felvett kölcsönöket osztott szét az állampolgárok között. Szerintem lassan, de biztosan itt nálunk is visszaáll az évezredes szokás. Az állam nem fog adni, hanem csak kérni fog, és az adókból kifizeti az adósságot, és ami marad, annak egy részét fogja visszaosztani azoknak, akiknek jónak látja. Ez ilyen egyszerű! Lehet, hogy ezt a kanyart lassan, fokozatosan veszi be a mi államunk, de lehet, hogy nagyon gyorsan átalakul minden, és egyszerre csak nagyon csípős hideg ősz lesz. Persze a nap majd akkor is minden reggel fel fog kelni, az élet megy tovább, csak fagyos hideg lesz, és mindenkinek nagyon ügyesen fel kell öltöznie. Erre kell tudatosan felkészülni!

Mi, akik a gyerekeket, a fiatalokat fel akarjuk készíteni a holnapra, - ezt jelentené a nevelés, - ismernünk kell a holnapot, és arra kell felkészítenünk őket, hogy **akkor is jókedvű, Istenben és önmagukban bízó, a jég hátán is megélő, az életet vállaló emberek legyenek.** Tudjátok, nem véletlenül szerveztük meg a "pusztai vándorlás hete" elnevezésű táborot Szovátán! És az "Ábel a rengetegben" nevű tábor is nagyon tudatosan terveztük meg Kászonban. Meg kell tanítanunk a ránk bízott gyerekeket a jég hátán is megélni. Hogy ebben az iskolák, vagy csak a más látó hatóságok mennyire partnereink, az nem számít. Ezt a feladatot nekünk, a Szent József-i értelemben vett szülőknek, becsülettel fel kell vállalnunk és jó végre kell vinnünk. E célból fogalmaztam meg néhány javaslatot:

1. Minden napközi otthont, minden családot kértem, hogy a konyhakert művelését vegye komolyan. Istennek legyen hála, házainkat látogatva nagyon sok szép kertet láthatok. A kertben termett hagymát fel kell fonni, a paszulyt szépen leszedni, felszárítani, tárolni, a zöldségekből télire zakuszkát készíteni, paradicsomot befőzni, káposztát sarvalni, hordóba eltenni. Ez, és sok más hasonló dolog, mind - mind elsőrendű oktatási célunk. Az állam nem kéri ezt tőlünk számon, de az élet majd számon fogja kérni, és az lenne jó, ha azon a vizsgán is átmennének a gyerekeink. ...Őseink a földből, az erdéből éltek, és fizették az adókat, tartották el az államot is! Előrelátó bölcs gondolkodás, kemény kétkezi munka tarthatja fent a jövő családjait itt Erdélyben is, és erre meg kell tanítanunk a gyermekeinket! Ez még fontosabb sok szempontból, mint az iskolák végtelen elméleti oktatása.

2. A gyermekeket, a fiatalokat meg kell tanítani az önfenntartásra. Csíksomlyóról a gyerekek elmentek ősszel krumplit szedni másoknak, és napszámként egy - egy zsák krumplit kaptak. Almát is szedtünk részibe, és biza télen nagyon finom volt. Mindenik ház szervezze meg az őszi munkákat. Nemcsak azért kell a családoknak elmenni dolgozni, hogy legyen amit együnk, hanem azért, hogy a nagyobb gyerekek tanulják meg a munka által megtermett anyagi javak megbecsülését. Lehet, hogy a hatóság majd ezt kifogásolni fogja, de szeretettel kérdezzétek meg, hogy a tanácsok adása mellett átvállalják-e a számláinkat, a gyermekek fenntartási költségeit? És főleg azt kérdezzétek meg, hogy 10-20 év múlva el fogják-e tartani az

élhetetlen, naplopó fiatalokat? Vagy mint Angliában, százasaival fogják majd őket bezárni?

3. Szeretettel kérlek, menjetek ki az erdőbe, tanítsátok meg a gyerekeket meglátni a természet adta adományokat. Tanítsátok meg meglátni a nyirkos oldalon a forrást, és azt befogni egy kis csorgóba, tüzet rakni biztonságosan, üstben ételt készíteni a természethez közeli állapotban, és azt jó étvággal elfogyasztani. Az erdőben termett gyümölcsökből télire eltenni, jó, ehető gombát szépen felszárítani, finom hecsedli lekvárt főzni, mind - mind olyan fontos feladat, mint a szorzótábla megtanítása, vagy az iskolában tanított más tantárgyak.

4. Mindenütt ahol lehet, lassan a kiépített rendszerekről le kell válni. A fűtést már több házunkban is átállítottuk fára. Házainkat biztatom, hogy nézzenek ki szép eladó erdőket, kezdjenek tárgyalásokat és értesítsenek engem is a fejleményekről, lássuk, mit tudunk tenni? Én biztos, hogy megteszek mindent erőm szakadtáig, hogy a téli fűtésrendszerünket szépen önfenntartóvá tegyük. Nem látok más utat, őseink is csak ezen az úton jártak. Így legalább a kevés pénzünket népünk egyszerű fogatosainak, erdőmunkásainak adhatjuk, és nem távoli országok mágnesainak.

5. Vízszámláink hihetetlenül magasak. Csíksomlyón sikerült befogni egy forrást, kis tavat is ástunk, így az öntözéshez, állatok itatásához, locsoláshoz a víz Istentől van. Tovább is szeretnénk lépni ebben az irányban. Minden házra Isten bőséges esőt csorgat, fel kell fogni a vizet locsolásra, koci mosásra stb. Minden ház a fenntartási költségeit tudatosan le kell faragja. A gyerekeinket is erre az egyszerű, takarékos, fenntartható pályára kell állítanunk. El kell magyarázni, hogy nem kell a csapokat maximumra kinyitni kézmosás alatt. A villanyokat le kell oltani ott, ahol nem vagyunk, a fűtés, szellőztetés kérdéseiről sokat beszéltünk, de ti a gyerekekkel ezt tanévkezdéskor újból vegyétek át. Ebben az irányban minden javaslatot hálás szeretettel fogadunk. Kérem a házak vezetőit, hogy ebben az irányban tett lépésekről számoljanak be írásban, hadd tanuljunk egymástól! Próbáljunk egy fenntartható rendszert működtetni, és gyermekeinket is abba belenevelni. Biztos, hogy jön a tél, és nem kell megijedni a közelgő fagyos időtől, de fel kell készülni rá. A közelgő gazdasági összeroppanástól sem kell pánikolni, - senki nem tudja még, hogy mit hoz a holnap, - de szerintem bölcsen, okosan félre kell tenni a lezser nyári ruhát, és fel kell készülni a komoly mínuszokra, mert biztos, hogy ennek a sok pazarlásnak meglesz a börtje.

Az Isten adta holnapban bízva ! Csaba testvér

Áprily Lajos: Északi rózsák

Nem álmodtam: szín, illat volt, valóság,
bár észak adta, nem csodás kelet.
Már őszutó volt s nyíltak még a rózsák
Saint-Andrewsnál, a tengerpart felett.

A Golf – mondotta egy tudós kísérő –,
az itt a skót parthoz közel vonul.
A pázsitunk is attól frissen-élő,
a rózsánk is Golf-klímában virul...

Ha most, mikor betegség, baj megintett,
s a lelkünk nagy, komor fagytól remeg,
mint azt a partot, úgy becézne minket
egy hervadástól védő Golf-meleg.

Hogy egy-egy színt lobbantsunk, elmúlóban,
s virággal várjunk zúzmarát, telet,
pompázva – mint a rózsák őszutóban
Saint-Andrewsnál, a tengerpart felett.

„Jól ismerlek, hiszen én teremtettelek. Azóta szeretlek, hogy megfogantál anyád méhében. Te elmenekültél ugyan szeretetem elől – most már Te is tudod, hogy így volt -, de én semmivel sem szeretlek Téged kevésbé, bármilyen messze szöksz is tőlem. Én vagyok az, aki erőt adok Neked ahhoz, hogy egyáltalán menekülni tudj. Márpedig én végső soron úgysem foglak elengedni. Olyannak fogadlak el, amilyen vagy. Megbocsátottam Neked. Jól tudom, mennyit szenvedtél. Mindig is tudtam. Te azt fel sem foghatod, hogy amikor Te szenvedsz, én mennyire szenvedek Veled. Azt is pontosan tudom, hogy milyen kis trükkökkel próbálsz eltitkolni önmagad és mások előtt azt, hogy micsoda kudarokat csináltál az életedben. Nekem azonban így is csodálatos vagy. Sokkal csodálatosabb vagy a lelked mélyén, mint

gondolnád. Mert Benned, abban a különleges és egyedi emberben, aki csak Te vagy, végtelenül tükröződik az én szentségem szépsége. Azért is csodálatos vagy, mert egyedül én látom már a csodát, amivé válni fogsz. Szeretetem átformáló ereje által, amely csak tökéletesedik a gyengeségben, Te is tökéletesen széppé leszel. Csodálatosan szép leszel a magad egyedi és pótolhatatlan módján, de ezt sem Te, sem én nem érhetjük el egyedül: ezt csakis együtt vihetjük végbe.”

/részlet egy pálos homíliából/

Lisieux-i Szent Teréz" a bizonyosságról:

""Nem a halál jön majd értem, hanem a Jóisten. Az égbe megyek... Be fogok lépni a kiválasztottak lakhelyére, látni fogom a szépségeket, amelyeket emberi szem soha nem látott, hallom majd a harmóniát, amelyet fül még nem hallott, örvendezni fogok az örömben, amelyet emberi szív soha meg nem tapasztalt. Egy nap a paradicsomban találjuk magunkat, és az igazi boldogságot fogjuk élvezni."

Áprily Lajos: Kérés az öregséghez

Öregség, bölcs fegyelmezője
vérnek,
Taníts meg, hogy Csendemhez
csendben érjek.

Ne ingerelj panaszra vagy haragra,
Hangoskodóból halkíts hallgatra.
Ne legyek csacska fecskéhez
hasonló,
Ritkán hallassam hangom, mint a
holló.

A közlékenység kútját tömd be
bennem,
Karthauzi legyek a cella-csendben.

Csak bukdácsoló patakok
csevegnek,
Folyók a torkolatnál csendesednek.

Ments meg zuhatag-szájú
emberektől,
Könyvekbe plántált szó-
rengetegektől.

Csak gyökeres szót adj. S közel a
véghez
Egy pátosztalan, kurta szó elég
lesz,
A túlsó partot látó révülésben
A „Készen vagy?”-ra ezt felelni: -
Készen.

Kedves Olvasó! Szerettem volna Neked segíteni, de arra döbbenek rá, hogy én is nélkülözöm sokszor azt az örömet, amiről próbálok beszélni. Ide ömlesztettem olyan gondolatokat, melyeket fiatalon, telve energiával írtak szent emberek. De aki elég hosszú ideig él, bizony elkopik abban ez a lobogó életérzés. És ez talán természetes dolog.

18 éve kísérem az Idősothton lakóit. Nagyon szép életeket láttam, de olyat talán egyet sem, aki sorsa végére érve nem veszítette volna el a korábbi lobogást, örömet.

Jól van így. Kellenek álomlátók, akik akarnak segíteni, utat mutatni. Ők a fiatalok. És kellenek az idősek, öregek, akik bele simulnak a mindnyájunkat az öröklétbe átvezető kézbe. Mert fontos ezt is megmutatni, erre példát adni. Aki pedig 24 évesen mehetett át a végtelen boldogságba, amiben annyira bízott – hát Őt lobogó szeretettel vezette át.

Mondhatod minderre: jó annak, könnyű annak, aki mindebben így tud bízni. Erre azt válaszolom: nem könnyű, de lehet érte tenni. Napról napra kérni kell, keresni kell az életünk során megtapasztalt bizonyosságainkat, a hitünket, az ígéreteket, melyeket kaptunk.

És jó időben fel kell készülni a télre, a hidegre, ahogy az előbb olvashattuk – fel kell készülni az Öregségre.

Ne feledd: KÉRJ, de ne TUDÁST, hanem HITET, KAPCSOLATOT!

Hogy növelhetjük az örömünket?

„Maradjatok meg szeretetemben. Ha teljesítitek parancsaimat, megmaradtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök ezzel teljes legyen. Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást...” (Jn15,11)

Vajon akkor is fokozhatjuk az örömünket, ha már örömtelinek érezzük magunkat? Igen, tehetünk azért, hogy még több örömünk legyen. Ezt a tűzrakással szemléltethetnénk. A tüzet táplálnunk kell ahhoz, hogy több meleget adjon. Ahhoz pedig, hogy még több örömünk legyen, a szellemiségünket kell erősíteni. Ne feledjük: az örömet Isten Ielke

táplálja. Ezért, ha szeretnénk növelni az örömünket, rendszeresen elmélkednünk kell a szavain.

Az is fokozza az örömünket, ha olyan tevékenységekkel foglaljuk el magunkat, melyekkel boldoggá tesszük Istent. Ez logikus, hiszen azzal a céllal lettünk megalkotva, hogy az Ő akaratát tegyük. Miközben növeljük az örömünket, olyan áldásokat élvezhetünk, melyek messze felülmúlják azt, hogy jó közérzetünk lehet. Például még több örömet szerezhethetünk mennyei Atyánknak, ha akkor is boldogan szolgáljuk őt, amikor gondokkal küzdünk. Ezenkívül a valódi öröm hatására az anyagi célok helyett arra fogunk törekedni, hogy nagyobb áldozatokat hozunk Isten Országáért. Amikor látjuk, hogy ebből mennyi jó származik, még boldogabbak leszünk, nő az önbecsülésünk, és mások öröméhez is hozzájárulhatunk

„Ha most boldog és elégedett vagy, akkor nagyobb a valószínűsége, hogy a jövőben egészséges leszel.” Ezt a Nebraskai Egyetem egyik kutatója fogalmazta meg, miután áttekintett számos, egészséggel foglalkozó tanulmányt. A szavai összhangban vannak a Biblia következő kijelentésével: „Az örömteli szív jó orvosság” (Péld 17:22). Igen, ha növeled az örömet, alighanem fizikailag is egészségesebb leszel

Berényi Mihály: Csillagok vagy katicabogár

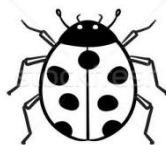
Akárhogy is ecsetelem
a természet szépségeit,
azt, hogy sikerült is hűen
visszaadnom mindent, ne hidd!

Hitvány kísérlet minden sor.
Leírom a Nagy Magellánt?
Nagyképűség! Egyszerűbb kell:
ameddig a szemem ellát.

Vakondtúrás, aztán kis domb,
orom, hegycsúcs, a Kárpátok,
fölöttük a gomolyfelhők,
és amit rajtuk túl látok,

mondjuk a Hold fényes fele...
És itt lerakom a tollat.
Nem tervezek légvárakat:
mindegyik összeomolhat.

Én, a semmi, csillagokról
merészeljek írni? Ne már!
Jó nekem a kis katica!
Öreg vagyok. Talán bevár.

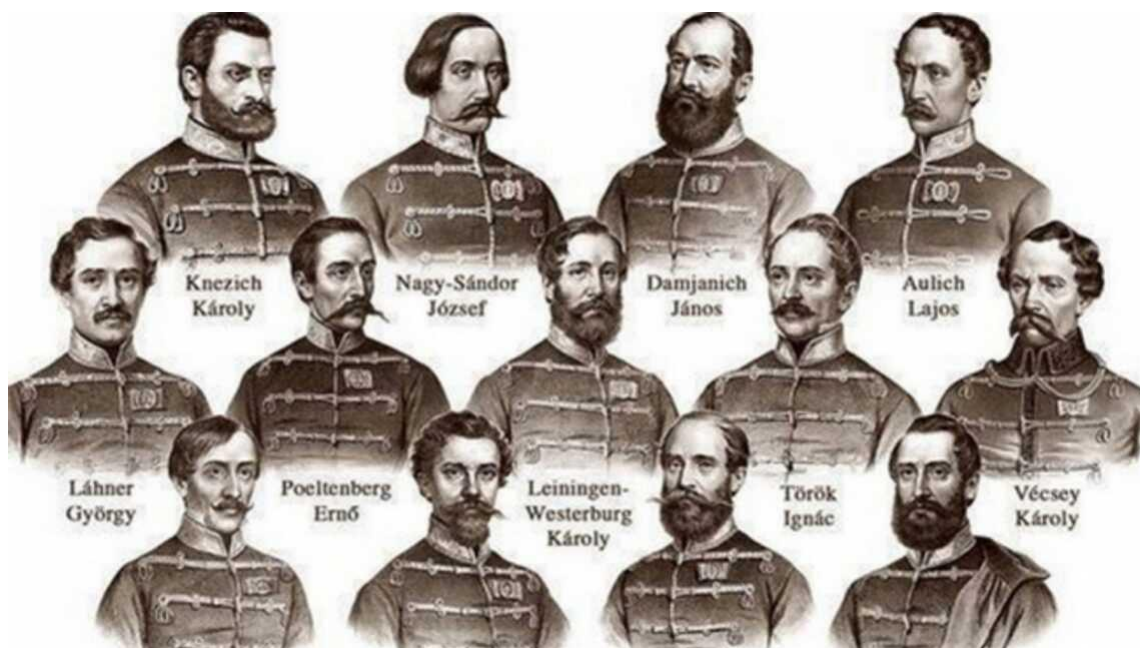

Ady Endre: Október 6.

Őszi napnak mosolygása,
Őszi rózsza hervadása,
Őszi szélnek bús keserve
Egy-egy könny a szentelt helyre,
Hol megváltott - hősi áron -
Becsületet, dicsőséget
Az aradi tizenhárom.

Az aradi Golgotára
Ráragyog a nap sugára,
Oda hull az őszi rózsza,
Hulló levél búcsucsókja;
Bánat sír a száraz ágon,
Ott alussza csendes álmát
Az aradi tizenhárom.

Őszi napnak csendes fénye,
Tűzz reá a fényes égre,
Bús szívünknek enyhe fényed
Adjon nyugvást, békességet;
Sugáridon szellem járjon
S keressen fel küzdelminkben
Az aradi tizenhárom.

Reményik Sándor: A szobor helyén

Kerestem, s megtaláltam a helyet.
Már égre nem törtek nagy vonalak,
Csak áldozati illat lebegett.
Körül vasrács, és belül pusztá gyep,
De a gyep közt gyöngyvirág-levelek.
A levelek közt egy-egy karcsú szár,
Hogy mennyi nőtt: én nem számláltam meg,
Csak hittel hiszem: éppen tizenhárom,
S tizenhárom gyöngy minden karcsú száron.
Hát ez maradt: túl szobron és időn,
Ércen, márványon, merev méltóságon,
Új viharon, új vértanúhalálon:
Tizenhárom gyöngy, tizenhárom száron.

Lászlóffy Aladár: Mementó

Száraz hideg, négy lomha évszak,
nedves meleg s a telehold.
A korsó mélyén denevérszag,
kicsit előbb még tele volt.
Mitől fogyott úgy el az élet
s mire ment rá a készleted,
hogy végül az a gyanú ébred:
keveset osztottak neked?
Pedig ki volt boldogabb ébren,
ha mindent szépen összevetsz;
a rémület kis szünetében
egy semmiségtől felnevetsz.
Hány életet ér az az emlék,
amely mindenből megmaradt,
és ezt az egyet még a nemlét
se kéri majd, hogy visszaadd.
Egyszerre – nemcsak egyszer élni:
ennél csak az lett volna jobb;
s nem tudsz s nem is akarsz cserélni
se tegnapot, se holnapot.
A szemüveged ablakán túl
négy lomha évszakkal a kert.
A csendbe folyton óra kondul,
hogy mindezt nehogy elfelejtsd.

OLVASÓM

Régen a sokat tanult emberek szinte mindenhez értettek, egységes világképük volt és csodálattal adóztak a Teremtőnek gyönyörű Földünkért. Manapság mindenki csak kevés dologhoz ért, sokszor naponta használt eszközeit sem ismeri igazán és ez bizonytalansággal, félelemmel tölti el. Ráadásul a tömegtájékoztatásnak mondott eszközök sem vetítenek megfelelő képet a világról és nem tudásunkat gyarapítják, hanem egy lobbizáró véleményét, érdekeit közvetítik.

Istenbe, a Teremtésbe vetett hitet is megingatták a tudományra hivatkozva, mesének titulálva a Könyv tartalmát, holott egyre inkább kiderül, hogy a Hit és Tudás nem tagadja, hanem kiegészíti egymást. A közember már arról sem tud, hogy a legnagyobb tudósaink Isten követőivé váltak munkájuk során.

Az alábbiakban egy Keleten élő pap, **P. Henri Boulad** tanítása alapján próbálom a Teremtést bemutatni és evvel a tudás, hit és bizalom örömét továbbadni Az önátadás fényében c. kötete alapján...

Minden létezés előtt éjszaka volt...

Akkor mondta Isten: „Legyen világosság!” és lett világosság. /Ter.1,3/

A tudomány az „ősrobbanás” elméletével magyarázza a világ kialakulását. 13 milliárd éve a lét születése energiaként mutatkozott meg, és a benne lévő törvények szerint vezetett a részben általunk is ismert univerzum kialakulásához.

A teremtés a semmiből való létrehozást jelenti. A Bibliában leírt teremtéstörténet azt fejezi ki, hogy amire Isten gondolt, az egyúttal meg is valósult. Mivel Ő EGY, nála a gondolat-akarat-szeretet-cselekvés is egy. A szava tett és energia lett, a fény, amely a leggyorsabb, legfinomabb, legkötetlenebb energia.

És látta Isten, hogy a világosság jó. Így elválasztotta Isten a világosságot a sötétségtől. /Ter.1,4/

A sötétségtől, azaz a semmitől elválasztott fényt Isten szeretete nemcsak elindította, de fenn is tartotta. A fény folytonosan továbbhaladó sűrűsödésével lassan létrejött az anyagi világ: az univerzum belépett az időbe és elindult egy máig tartó folyamat az egyre bonyolultabb felépítésű és működésű létformák keletkezése felé. Így már érthető, hogy csak a fény megteremtése után

jöhettek létre a csillagok. Ennek felidézésére Vörösmarty Mihályt hívom segítségül:

*Sötét és semmi voltak: én valék,
Kietlen, csendes, lényemlakta Éj,
És a világot szültem gyermekül.
Mindenható sugárral a világ
Fölkelt ölemből: megrázkódtatá
A semmiségnek pusztaságait,
S ezer fejekkel a nagy szörnyeteg,
a Mind, előállt. /részlet a Csongor és Tündéből/.*

A teremtés a fény és sötét dialektikus változása, ez a motor abban a küzdelemben, melyben a világ önmagát bontakoztathatja ki. A fény életet ad, e mellett színeivel a szépséget közvetíti, és az igazságra vezet –behatol még a pokolba is-. Nem nézhetünk egyenesen forrására, a napba, csak a visszavert sugarakat tudjuk elviselni. Ám az éjszakából előtörő fény erősödik és egyszer csak felszívja a sötétséget.

Éjszaka nem lesz többé, sem fáklyafényre nem szorulnak, sem napfényre, mert az Isten, az Úr maga lesz a fényük. /Jel.22,5/

Az egyszerűbbtől bonyolultabbig és jobbá tartó fejlődésben a rosszra szükség van, mert kikényszeríti változást. (A Bibliát idézve: a konkoly megmarad az aratásig.) A világ lassan, fokról fokra emelkedik. A növekedések, átalakulásnak azonban ára is van, ez ugyanis fájdalmas elszakadást is jelent. Önmagunk felülmúlásába kerül a valódi énünk fájdalmas születése... De az önfeláldozás, vagyis önmagunk rendelkezésre bocsátása élettörvény. Ennek hiányában életünk értelmetlen, és kárhozattal végződik.

Ha a búzaszem nem hull a földbe, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz. /Jn.12,24/

Hiszen számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség /Fil.1,21/

Ezt felismerve találhatjuk meg életünk célját és ez erőt adhat önmagunk és környezetünk jó irányba történő átalakításához.

...Felejttem, ami mögöttem van, és nekilendülök annak, ami előttem van. Futok a kitűzött cél felé, az égi hivatás jutalmáért, amelyre Isten meghívott Krisztusban. /Fil.3,13-14/

A Teremtés, az Ember bukása, Krisztus megtestesülése és a Megváltás párhuzamos tények, melyek egymást kölcsönösen átszövik. A Genezis és Apokalipszis közötti időben a Teremtő és a teremtmény együtt működhet, mivel az Úr a szellemmel megáldott embernek a szabad döntés és cselekvés lehetőségét adományozta.

Bár Isten mindenhol, mindenben ott van, teremtett lénynek lenni annyi, mint határoltnak lenni, ezt pedig tökéletlenségnek és fájdalmasnak érezzük. A bűn sebet ejt lelkünkön -szégyent, belső törést okoz-, de ezeken át a kegyelem még könnyebben elérhet bennünket.

Mert az Isten minden teremtménye jó, és semmi sem elvetendő, ha hálaadással élnek vele, mert megszentelődik az Isten igéje és az imádság által. /1Tim.4,4-5/

Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent. /1Ján.4,10/.

Krisztus nap az ember mélyén. Mikor igazán hiszek az emberben, önmagam-ban is történik egy átváltozás, magasabb szintre kerülök. Ebben az értelem-ben a hit ténylegesen teremtő erő

A hit szilárd bizalom abban, amit remélünk, meggyőződés arról, amit nem látunk. /Zsid.11,1/

Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak. /Mt.24,35/

(K.A.)

Szakács Eszter: Cseppenként érkezni meg

Tisztíts meg. Szűrd át életem vizét
- mielőtt inna belőle bárki még -
sűrűbb szövésű anyagokon,
mert hálóvá koptak a régiek, tudom.

Cseppenként érkezni meg, mint a víz
és nem tudni, minden oda visz,
átszivárogni vakító vásznan,
hogy csészédbe hulljak a másik oldalon.

Raffai Sarolta: Könyörgés

Egy tenyértől másikba. Billeg
le-fel a fél világ velem.
Hát méregess - óvjál te jobban,
mint magam megőrizhetem.

Tenyeredből a tenyeredbe -
alig érinthet bármi más.
Ha senki, te tarthatnál vissza
egységbe zártan, így vigyázz,

így félj, ítélj, emberré rendezz:
széthulltam volna védtelen.
Maradj meg, óvj annál is jobban,
mint magam megőrizhetem.

Vincze Sándor: A kód feltörése

Árnyékok vagyok én, úgy
kísérgetlek munkába és haza,

hogyan te észre sem veszed.
Nem szűnök meg, amikor

este lekapcsolod a villanyt,
ellenkezőleg, akkor terjedek

szét igazán. Föl s alá sétálok
a hálósobádban, mint egy

ragadozó, de reggelre
megszelídülök, hiszen láttalak,

ahogy alszol, oldaladon
fekve, fölhúzott lábakkal,

összefont karokkal, mintha
tényleg áldozat lennél,

mintha megadtad volna
magad egy álomnak, mely

minden éjszaka ugyanaz:
beléd szeret egy férfi, akinek
reggelre mindig elfelejtetted a nevét.

Lányi Sarolta: Öregember

Öregnek is ad az élet
Ajándékot: bölcsességet,
Szép ezüstöt barna hajra,
Csöndet, békét búra, bajra.

Hogyha botló már a lépte
Görcsös botot a kezébe,
Görcsös bottal verekedne,
Erejénél több a kedve.

Vén szemének ókulárét,
Ha nem lát már, azzal lát még;
Jó, hogy szeme messzelátó,
Közeli bajt megbocsátó.

Messzenézőn szépet lát csak,
A rossz mánál jobb a másnap.
Neki már rossz, - jó lesz másnak.
Így mond búcsút a világnak.

Birtalan Ferenc: Bevallom

bevallom: aztán semmi sincs
úgy se ha mindent eltagadsz
miként írva: *így is úgy is*
nincs választás és nincs vigasz

hittel vallom: egy muszáj van
veretve is hű maradni
megrontó ripacs világban
önmagunkat visszaadni

vallom: – ez nem kényszerűség –
tagadni nincs miért kinek
szélsodorta szavaimnak
zsongását magaddal viszed

bevallom: aztán semmi sincs
amit hittem azt mondtam én
kiterítve így is úgy is
csöpp fény a végtelen szemén

Weöres Sándor: Őszi melódia

Hüvös és öreg az este.
Remeg a venyige teste.
Elhull a szüreti ének.
Kuckóba bujnak a vének.
Ködben a templom dombja,
villog a torony gombja,
gyors záporok sötétén
szaladnak át a réten.
Elhull a nyári ének,
elbujnak már a vének,
hüvös az árny, az este,
csörög a cserje teste.
Az ember szíve kívásik.
Egyik nyár, akár a másik.
Mindegy, hogy rég volt, vagy nem-rég.
Lyukas és fagyos az emlék.
A fákon piros láz van.
Lányok sírnak a házban.
Hol a szádról a festék?
kékre csipik az esték.
Mindegy, hogy rég, vagy nem-rég,
nem marad semmi emlék,
az ember szíve vásik,
egyik nyár, mint a másik.
Megcsörren a cserje kontya.
Kolompol az ősz kolompja.
A dér a kökényt megeste.
Hüvös és öreg az este.

Kányádi Sándor: Jön az ősz

Jön már az ismerős,
széllábú, deres ősz.
Sepreget, kotorász,
meg-meg-áll, lombot ráz.
Lombot ráz,
diót ver,
krumplit ás, szüretel.
Sóhajtoz nagyokat,
s harapja, kurtítja,

V I C C O L D A L

Az USA-ban a dohánygyártók azzal védekeznek, hogy igaz ugyan, hogy egy egészségre káros terméket gyártanak, viszont 3 millió állampolgárnak adnak munkát.

És akkor ebben még nincsenek is benne az orvosok, röntgenasszisztensek, nővérek, kórházi dolgozók, tűzoltók, kórboncnokok és sírásók.

A szocializmus öt törvénye:

- Ne gondolkodj!
- Ha már gondolkodsz, ne beszélj!
- Ha gondolkodsz, beszélsz, ne írd!
- Ha gondolkodsz, beszélsz és írsz, akkor ne írd alá!
- Ha gondolkodsz, beszélsz, írsz és még alá is írod, akkor ne csodálkozz!

A nagy tőzsdeválság idején bemegy egy férfi a brókeréhez és megkérdi:

- Mondd meg nekem őszintén, te nem aggódsz az ügyfeleid pénze miatt?
- Csak nyugalom! - nyugtatja a bróker. - Nem lesz semmi baj. Én például úgy alszom, mint egy kisbaba.
- Olyan nyugodtan?
- Nem egészen. Alszom néhány órát, aztán felébredek és sírok reggelig...

A nagypapa meséli az unokáinak:

- Kisunokáim, nekem egyszer a zene mentette meg az életemet!
- Hogyan, nagypapa?
- Még az 1960-as nagy árvíz idején történt. Jött a víz, aztán elöntötte a házunkat. Már majdnem megfulladtunk, amikor mentő ötletem támadt. Felfordítottam az ebédlőasztalt, ráültettem a nagymamákat, és ő szépen kiúszott rajta az ablakon, ahol aztán felvette egy mentőcsónak.
- De nagypapa, hol volt itt a zene?
- Tudod, én meg zongorán kísértem a nagyit...

Szörnyülködve hallja a rabbi, hogy egy fiatal zsidó éhenhalt.

- Egy zsidó nem halhat éhen! - kiáltja felindultan. - Miért nem jött el hozzánk, s miért nem kért alamizsnát?
- Mert szégyellte, rabbi.
- Na, mondtam én, hogy egy zsidó nem hal éhen! - állapítja meg a rabbi.
- Ez se az éhségbe halt bele, hanem a büszkeségbe!

A cigyányasszony mondja a gyerekének:

- Gazsi, menj el paradicsomért!

Egy perc múlva visszajön a gyerek üres kézzel, kérdi tőle az anyja:

- Miért nem hoztál paradicsomot?

- Kint volt a szomszéd a kertbe!

A nők olyanok, mint a bor. Fiatalon finomak, vadítóak, aztán a kor előrehaladtával egyre testesebbek lesznek, végül megsavanyodnak és fejfájást okoznak.

Sherlock Holmes szülőatyja, Sir Arthur Conan Doyle egyszer Franciaországban töltötte nyári szabadságát. Amikor hazafelé utazott, Párizsban beszállt egy bérkocsiba.

- Hová vihetem, Mr. Doyle? - kérdezte a kocsis.

- Találkoztunk már valamikor, hogy tudja a nevem? - kérdezte a meghökkent író.

- Nem, uram még sosem. Viszont olvastam az újságban, hogy Marseillesben töltötte a szabadságát, és hát ez az a hely, ahol a Marseillesből érkezők szoktak kocsit fogni. A napbarnított bőre azt sugallta, hogy éppen vakációról tér haza. A ruhája alapján egyből látni Önön, hogy angol és nem francia. Ezeket a részinformációkat összerakva végül arra a következtetésre jutottam, hogy Ön csakis Sir Arthur Conan Doyle lehet.

- Ez fantasztikus. Ön olyan vaslogikával rendelkezik, mint az általam kitalált Sherlock Holmes! - lelkesedett az író.

- Ugyan, ez azért túlzás - szerénykedett a taxis. - Az is sokat segített, hogy az egyik bőröndjén ott volt a neve.

Egyik szomszédasszony újságolja a másiknak:

- Képzeld, tegnap voltam egy fantasztikus előadáson, ahol egy varázsló csak kiejtette a száján, hogy Csirbi-csiribá, és erre minden eltűnt körülötte.

- Ez nekem nem újdonság - mondja a másik. - Én is, ha csak kiejtem a számon azt a szót, hogy "mosogatás", akkor abban a pillanatban eltűnik az egész családom.

Vidéki állomáson kérdi egy ember a vasutastól:

- Mondja, mikor jön erre a következő vonat Budapest felé?

- A gyorsvonat öt perc múlva érkezik, a személyvonat pedig másfél óra múlva. Én mégis azt tanácsolnám, hogy a személyvel menjen!

- Miért? Az lassabb is, később is jön!

- Igen, de a gyorsvonat nem áll meg nálunk!